

hoci som sa vrátil o niekoľko dní prv, než som mu pôvodne oznámil.

„Kdeže, Watson. Lenže skrýva zaujímavú záhadu. Poďte ďalej. Som rád, že sa o nej môžem porozprávať s priateľom.“

Druhá kapitola

„Prezradte mi, prosím, príbeh toho klo-
búka, Holmes,“ požiadal som priateľa, sadol
som si oproti nemu a ohrieval si ruky pri
ohni. „Domnievam sa, že hoci vyzerá oby-
čajne, je to stopa, ktorá vám pomôže vyrie-
šiť nejakú záhadu a dolapiť zločinca.“

„Och nie, k nijakému zločinu neprišlo.“

„Prečo ho teda tak dôkladne skúmate?“

Holmes sa ku mne obrátil: „Keď sa na nie-
koľkých kilometroch štvorcových tlačia štyri
milióny ľudí, neodvratne príde k podivným

udalostiam. Ako z našich skúseností dobre viete, nemusí ísť nevyhnutne o zločiny.“

„To je pravda,“ prisvedčil som. „Z posledných šiestich prípadov, ktoré som s vami riešil, sa v troch neudialo nič nezákonné.“

„A vôbec nepochybujem o tom, že do nevinnnej skupiny patrí aj táto drobná záležitosť. Sám klobúk nie je podstatný, Watson. Ide len o zábavný intelektuálny problém.“

Vzdychol som si. Asi som sa tešil márne.

Holmes bol spokojný, že mi stačilo jeho vysvetlenie, a pohodlnejšie sa usadil v kresle.

„Ten klobúk sem prišiel na Vianoce,“ začal. „Spolu s husou.“

„Nebodaj ho mala na hlave?“

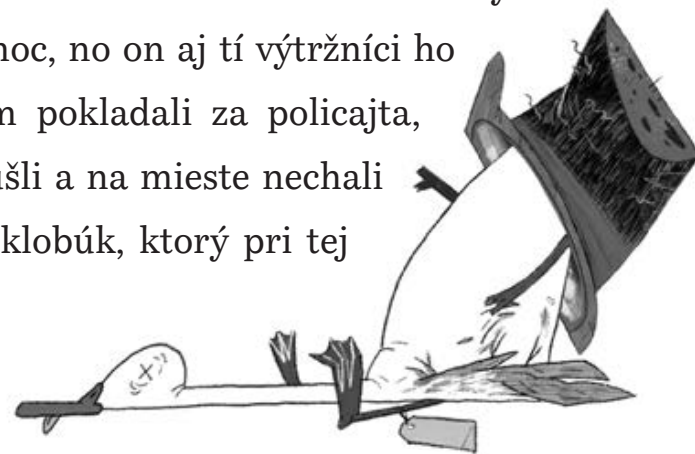
Holmes si môj vtip, samozrejme, nevšimal, ja som si však dovolil trochu sa zachechtať. Na ďalšie podrobnosti som si skrátka musel

počkať. Holmes rozprával príbeh vlastným tempom a nedalo sa ho súriť.

„Ráno dvadsiateho piateho decembra ho priniesol pán Peterson, vrátnik z hotela oproti,“ pokračoval Holmes.

Prikývol som. Petersona som poznal.

„Povedal mi, že sa deň predtým vracal z večierka s kolegami na Tottenham Court Road a zbadal vysokého muža, ako mierne tackavo kráča a nesie pod pazuchou hus. Keď muž prechádzal temnou zadnou uličkou, napadli ho akísi darebáci. Bránil sa a pritom nešťastnou náhodou rozbil výklad. Peterson sa tomu úbožiakovi vybral na pomoc, no on aj tí výtržníci ho omylom pokladali za policajta, takže ušli a na mieste nechali hus aj klobúk, ktorý pri tej

šarvátke niekomu spadol z hlavy. Keďže neprišlo k nijakému zločinu, ak nepočítame rozbité sklo, Peterson mi tie predmety hneď ráno priniesol.“

Obzeral som sa a hľadal hus. Holmes uhádol, na čo myslím.

„Och, hus bolo treba zjesť,“ vysvetlil. „Domnievam sa, že ju práve šklbú a chystajú na slávnostný obed u Petersonovcov.“

„Ale prečo hus aj klobúk nevrátil majiteľovi?“ začudoval som sa.

„Ten chlap ušiel. Jediná stopa k jeho totožnosti bola ceduľka na ľavej nohe husi, na ktorej stálo: *Pani Bakerová, manželka pána Henryho Bakera*. Iniciály H. B. sú zreteľne napísané aj vnútri klobúka. V Londýne sú však určite stovky chlapov s rovnakým menom, a keďže Peterson vie, ako rád si lámem

hlavu nad podobnými záhadami, priniesol oba predmety sem.“ Holmes mávol rukou smerom k lupe. „Tam je lupa, Watson. Poznáte moje metódy. Skúste, koľko toho zistíte o majiteľovi.“

Človek potreboval špeciálne zručnosti, aby z mála stôp dokázal zistiť fakty, a ja som obdivoval Holmesa, že len z hrstky náznakov vedel vytvoriť taký ucelený obraz. Hoci, napadlo mi, ja som robil každý deň niečo podobné pri svojej práci s pacientmi. Získať informácie z neživého predmetu však bolo

čosi celkom odlišné. Moji pacienti mi aspoň povedia, aké majú príznaky.

Zdvihol som klobúk a otočil som ho. Bol plstený, úplne obyčajný

a dost' obnosený. Červená hodvábná podšívka bola vyblednutá, a presne ako Holmes povedal, na jednej strane boli zreteľné iniciály H. B. K okraju bola prišitá gumička, aby klobúk neodfúklo v silnom vetre, bola však roztrhnutá. Klobúk bol celý popraskaný a zaprášený. Navrchu mal akési škvrny, ktoré sa niekto pravdepodobne usiloval zamaskovať atramentom.

„Nič zvláštne na ňom nevidím,“ položil som klobúk späť na stoličku.

„Naopak, Watson, vidíte všetko, ale nevíete z toho vyvodiť závery.“

Vzdychol som si.

„Tak mi, prosím, povedzte, čo ste zistili.“